

Sygnatura akt IV U 172/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 grudnia 2020 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Marta Ładzińska

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 28 grudnia 2020 r. w J.

odwołania **G. P.**

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W.

z dnia 13 czerwca 2019 r., znak: (...)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W.

o świadczenie rehabilitacyjne

I. zmienia decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. z dnia 13 czerwca 2019 r., znak: (...) w ten sposób, że przyznaje wnioskodawcy G. P. prawo do świadczenia rehabilitacyjnego na okres od dnia 24.04.2019 r. do dnia 23.10.2019 r.;

II. kosztami sądowymi obciąża Skarb Państwa.

SSR Marta Ładzińska

Sygn. akt IV U 172/19

UZASADNIENIE

punktu I wyroku z dnia 28 grudnia 2020 r.

w sprawie sygn. akt IV U 172/19

Ubezpieczony G. P. wniósł odwołanie od decyzji organu rentowego, Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. z dnia 4 czerwca 2019 r. znak (...) odmawiającej mu przyznania prawa do świadczenia rehabilitacyjnego za okres po dniu 23 kwietnia 2019 r. Domagał się zmiany decyzji poprzez przyznanie prawa do świadczenia rehabilitacyjnego.

W uzasadnieniu odwołania wnioskodawca wskazał, że badający go lekarze skupili się na problemach natury psychicznej, a nie byli zainteresowani dolegliwościami fizycznymi wnioskodawcy. Wnioskodawczyni odczuwa ból w prawym łokciu, otrzymał 3 blokady sterydowe, jednak stan jego zdrowia nie poprawił się.

Organ rentowy w **odpowiedzi na odwołanie** (k. 6-6v) wniósł o jego oddalenie oraz o zasądzenie od wnioskodawcy kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

Organ rentowy przyznał, że decyzją z dnia 4 czerwca 2019 r. znak (...) odmówiono wnioskodawcy przyznania prawa do świadczenia rehabilitacyjnego. Organ rentowy zarzucił, że odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie, ponieważ zaskarżona decyzja jest zgodna z obowiązującymi przepisami, a w szczególności z art. 18 ustawy o świadczeniach

pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa. Wnioskodawca jak wynika z orzeczenia lekarza orzecznika ZUS z dnia 13.05.2019 r. i z orzeczenia komisji (...) nie był bowiem niezdolny do pracy.

W toku postępowania strony podtrzymały swoje stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

G. P. ma 53 lata. Podlegał ubezpieczeniom społecznym.

Wnioskodawca był niezdolny do pracy w okresie od dnia 24.10.2018 r. do dnia 23.04.2019 r. W dniu 23.04.2019 r. wnioskodawca wyczerpał okres zasiłkowy.

G. P. złożył następnie wniosek o świadczenie rehabilitacyjne.

Decyzją z dnia 4 czerwca 2019 r. znak (...) organ rentowy odmówił wnioskodawcy prawa do świadczenia rehabilitacyjnego.

(**dowód** : bezsporne)

Wnioskodawca choruje na zespół depresyjny o mieszanej etiologii oraz na uzależnienie mieszane.

Ze względu na stan psychiczny był niezdolny do pracy w okresie od dnia 24.04.2019 r. do dnia 23.10.2019 r. Jego dalsze leczenie rehabilitacyjne rokowało nadzieję na odzyskanie zdolności do pracy.

Stan zdrowia wnioskodawcy nie uległ poprawie po zakończeniu zasiłku chorobowego, w dalszym ciągu utrzymywały się objawy zespołu depresyjnego o istotnym nasileniu.

(**dowód:** opinia biegłego psychiatry z dnia 10.09.2019 r., k – 23-23v, opinia uzupełniająca biegłego psychiatry z dnia 12.01.2020 r., k – 39)

Wnioskodawca chorował nadto na zapalenie nadkłykcia bocznego kości ramiennej prawej - łokieć tenisisty i przewlekłe zapalenie obu stron ściągien Achillesa.

Po 23 kwietnia 2019 r. wnioskodawca pod kątem schorzeń ortopedycznych nie był niezdolna do poprzednio wykonywanej pracy.

Schorzenie takie (łokieć tenisisty) jest schorzeniem wynikającym z nadmiernego przeciążenia i można je leczyć w ramach czasowej niezdolności do pracy.

(**dowód:** dokumentacja medyczna wnioskodawcy k - 4-5, 14-19, opinia biegłego ortopedy z dnia 16.06.2020 r., k – 63-64)

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się na dowodach z dokumentów, a w szczególności na dokumentach znajdujących się w aktach postępowania przed ZUS i na dokumentacji medycznej złożonej przez wnioskodawcę. Ich prawdziwość w toku postępowania sądowego nie była przez strony kwestionowana.

Sąd oparł się także na opinii biegłego z zakresu psychiatrii i biegłego z zakresu ortopedii, które zostaną omówione w toku rozważań.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie wnioskodawcy zasługiwało na uwzględnienie.

Wnioskodawca żądał zmiany zaskarżonej decyzji ZUS poprzez przyznanie prawa do świadczenia rehabilitacyjnego.

Strona pozwana oparła zaskarżoną decyzję na treści przepisu art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 25.06.1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz.U.2014.159). Zgodnie z przepisem art. 18 ust. 1 wyżej cytowanej ustawy, świadczenie rehabilitacyjne przysługuje ubezpieczonemu, który po wyczerpaniu zasiłku chorobowego jest nadal niezdolny do pracy, a dalsze leczenie lub rehabilitacja lecznicza rokują odzyskanie zdolności do pracy.

W przedmiotowej sprawie nie było sporne podleganie wnioskodawcy do ubezpieczenia, lecz okoliczność czy po wyczerpaniu okresu zasiłkowego był zdolny do pracy.

Ocena stanu zdrowia wnioskodawcy wymagała wiadomości specjalnych. Z tych względów Sąd zasięgnął opinii biegłego psychiatry i biegłego ortopedy.

Biegły psychiatra w opinii wskazał, że wnioskodawca po 24 kwietnia 2019 r. nadal był niezdolny do pracy i zasadne było przyznanie mu prawa do świadczenia rehabilitacyjnego na okres do 23.10.2019 r.

Organ rentowy składał zastrzeżenia do opinii, jednak zastrzeżenia te sprowadzały się do polemiki z wnioskami opinii. Organ rentowy zarzucił, że podczas badania przez lekarza konsultanta wnioskodawca nie wykazywał istotnych odchyłeń w zakresie sfery psychicznej. Podczas badania przez komisję wnioskodawca wykazywał świadomość niezaburzoną, orientację prawidłową, kontakt formalny, skąpy, w zachowaniu teatralny i agrawujący spowolnienie w postaci niechętniej postawy do badania. Napęd i nastrój w normie, afekt monotony, bez objawów psychotycznych.

Organ rentowy w zarzutach podkreślił, że także biegły nie wskazał takiego naruszenia sprawności organizmu powoda, które skutkowałoby niezdolnością do pracy. w ocenie organu rentowego wnioskodawca może kontynuować leczenie psychiatryczne, kontrolę, psychoterapię bez kolizji z pracą zawodową. Twierdzenia organu rentowego są odmienną oceną stanu zdrowia wnioskodawcy, pozbawioną argumentacji.

W opinii uzupełniającej biegły odniósł się do zarzutów i wskazał, że zaburzenia psychiczne wnioskodawcy są dużo głębsze niż opisane przez organ rentowy, tj. osiągają poziom zespołu depresyjnego o mieszanej etiologii i uzależnienia mieszanego, a nie są to zaburzenia lękowo – depresyjne mieszane. Zaburzenia wnioskodawcy wymagają długotrwałego leczenia.

Biegły w opinii głównej z dnia 10.09.2019 r. wyjaśnił, organ rentowy nie przewidział niekorzystnego przebiegu schorzenia. Zwrócić uwagę należy, że lekarz orzecznik badał wnioskodawcę w dniu 13.05.2019 r., a komisja ZUS w dniu 4.06.2019 r., natomiast biegły we wrześniu 2019 r. Z tych względów biegły miał większą możliwość oceny faktycznego (a nie – przewidywanego) stanu zdrowia wnioskodawcy w okresie od kwietnia do października 2019 r.

Na podstawie opinii biegłego psychiatry Sąd ustalił, że wnioskodawca ze względów psychiatrycznych nie był zdolny do pracy po 23.04.2019 r. do 23.10.2019 r.

Biegły psychiatra jasno, rzeczowo i rzetelnie odpowiedział na pytania Sądu.

Biegły ortopeda wskazał, że po 23 kwietnia 2019 r. wnioskodawca pod kątem schorzeń ortopedycznych nie był niezdolna do poprzednio wykonywanej pracy. Schorzenie takie (łokieć tenisisty) jest schorzeniem wynikającym z nadmiernego przeciążenia i można je leczyć w ramach czasowej niezdolności do pracy.

Opinii tej nie kwestionowała żadna ze stron.

Sąd uwzględnił obie sporządzone opinie, przyjmując je za podstawę poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych. Opinie charakteryzowały się spójnością, były szczegółowo uzasadnione, ich wnioski nie budziły wątpliwości. Podkreślenia przy tym wymaga, że powołani w sprawie biegli są doświadczonymi specjalistami w swojej dziedzinie, odpowiadającej kategorii schorzeń stwierdzonych u wnioskodawcy.

Należy podkreślić, że opinia biegłego podlega - jak inne dowody - ocenie według art. 233 § 1 k.p.c., lecz odróżniają ją szczególne kryteria oceny. Stanowią je zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków. Przedmiotem opinii biegłego nie jest przedstawienie faktów, lecz ich ocena na podstawie wiedzy fachowej (wiadomości specjalnych). Nie podlega ona zatem weryfikacji w takich kryteriach, jak dowód na stwierdzenie faktów. Jednocześnie, przy ocenie biegłych lekarzy sąd nie może zająć stanowiska odmiennego, niż wyrażone w tej opinii, na podstawie własnej oceny stanu faktycznego (patrz: wyrok SN z dnia 13 października 1987 r., II URN 228/87, opublikowany w systemie Lex). Z istoty i celu dowodu z opinii biegłego wynika przy tym, że jeśli rozstrzygnięcie sprawy wymaga wiadomości specjalnych, dowód z opinii biegłych jest konieczny.

Sąd nie dopatrył się przesłanek podważających prawidłowość wydanej w sprawie opinii. Z tych względów uznał przeprowadzoną opinię za wiarygodny dowód w sprawie, mogący stanowić podstawę do dokonywania ustaleń faktycznych i wydania rozstrzygnięcia.

Wobec powyższego, opierając się na ustaleniach poczynionych przez biegłego lekarza psychiatrę, Sąd uznał, że G. P. był niezdolny do pracy po dniu 23.04. 2019 r., kiedy to wykorzystał zasiłek chorobowy i niezdolność ta trwała do dnia 23.10.2019 r.

Powyższe okoliczności skutkowały uwzględnieniem odwołania wnioskodawcy i orzeczeniem jak w punkcie I wyroku na podstawie przepisu art. 477 (14) § 2 k.p.c.

Sąd w niniejszym postępowaniu wydał wyrok na posiedzeniu niejawnym, działając na podstawie przepisu art. 148 (1) k.p.c., zgodnie z którym Sąd może rozpoznać sprawę na posiedzeniu niejawnym, gdy pozwany uznał powództwo lub gdy po złożeniu przez strony pism procesowych i dokumentów, w tym również po wniesieniu zarzutów lub sprzeciwu od nakazu zapłaty albo sprzeciwu od wyroku zaocznego, sąd uzna - mając na względzie całokształt przytoczonych twierdzeń i zgłoszonych wniosków dowodowych - że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne. W niniejszym postępowaniu żadna ze stron nie wnosiła o przeprowadzenie rozprawy a sąd – po zapoznaniu się z materiałem dowodowym uznał, że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne. Zasadnicze znaczenie dla rozstrzygnięcia miał bowiem stan zdrowia wnioskodawcy, dla oceny którego konieczne było powołania biegłych, co Sąd uczynił.

W związku z powyższym orzeczono jak w sentencji.